

29 kwietnia 1833 - założono Wyższą Szkołę (późniejszy Uniwersytet) w Zurychu

29 kwietnia 1833 - założono Wyższą Szkołę (późniejszy Uniwersytet) w Zurychu, od roku 1840 uniwersytet uchodzący za najbardziej liberalny w Europie zaczął przyjmować na studia także kobiety (początkowo jako wolne słuchaczki)...

Jest to pierwszy w Europie uniwersytet niezakończony ani przez panującego króla czy księcia, ani przez Kościół, ale przez demokratyczne państwo.

W pierwszym roku studiuje 161 studentów a uczy ich 55 docentów. Spis wykładów ukazuje się w języku niemieckim i po łacinie.

Pierwszą kobietą, która ukończyła uniwersytet zurycki była Rosjanka, Nadieżda Susłowa*. W 1867 roku ukończyła medycynę. (*ciekawostka: jej siostra Apollinarija była jakiś czas ukochaną Dostojewskiego, to właśnie z nią Nadieżda przyjechała do Zurychu)

W grudniu 1888 17-letnia maturzystka Rosa (Róża) Luxemburg (wtedy jeszcze Rozalia Luxenburg) uciekła z Warszawy przed carską policją przyłapaną na przynależności do nielegalnego kółka młodzieżowego "Pierwszy Proletariat". W lutym 1889 przybyła do Zurychu, gdyż chciała kontynuować naukę, a w całym obszarze niemieckojęzycznym tylko na Uniwersytecie Zuryckim kobiety były uprawnione do studiowania, wtedy już na tych samych warunkach, co mężczyźni.

Od października 1889 studiowała filozofię, matematykę, botanikę i zoologię. W 1892 przeszła na prawo, gdzie studiowała prawo międzynarodowe, ogólne prawo konstytucyjne oraz prawo ubezpieczeniowe. W 1893 zapisała się również na politologię. Tam ukończyła studia ekonomiczne ze szczególnym uwzględnieniem kryzysów finansowych, gospodarczych i giełdowych. Studiowała także administrację ogólną i historię, zwłaszcza średniowiecze i historię dyplomacji od 1815. Obroniła doktorat na temat rozwoju przemysłowego Królestwa Polskiego (ze szczególnym uwzględnieniem włókiennictwa w Łodzi).

W 1905 roku ilość immatrykulowanych studentów po raz pierwszy przekracza liczbę 1000.

W 1905 roku, który przeszedł do historii jako "cudowny rok - annus mirabilis Einsteina", 26-letni Albert Einstein przedłożył na Uniwersytecie w Zurychu rozprawę doktorską zatytułowaną „O nowej metodzie wyznaczania rozmiarów molekuł” po czym w ciągu kilku miesięcy opublikował cztery kolejne prace, z których każda z dzisiejszej perspektywy zasługiwałaby na nagrodę Nobla (mimo wielkiego znaczenia, jego prace nie zostały początkowo docenione). Pionierska praca obejmowała szczególną teorię względności i teorię kwantową światła. Za to drugie otrzymał w 1921 roku Nagrodę Nobla w dziedzinie fizyki.

Einstein studiował fizykę od 1896 do 1900 roku w Eidgenössisches Polytechnikum (dzisiejsze ETH). Choć był jedynym studentem odnoszącym sukcesy na swoim roku, po ukończeniu studiów nie dostał tam stanowiska asystenta. Prawdopodobnie z powodu jego średnich ocen i dlatego, że często opuszczał zajęcia. Zamiast śledzić wykłady, Einstein wolał uczyć się w domu z „świętą gorliwością”, jak później wspominał, mistrzów fizyki teoretycznej.

Ponieważ nie dostał pracy na politechnice, pracował od 1902 do 1909 jako pracownik Federalnego Urzędu Patentowego w Bernie. Wreszcie w marcu 1909 utworzono dla niego katedrę fizyki teoretycznej i nadano mu tytuł

profesora nadzwyczajnego na uniwersytecie w Zurychu, na którym wcześniej obronił doktorat. Było to pierwsze stanowisko Einsteina jako wykładowcy. Od 1911 został wykładowcą z tytułem profesora zwyczajnego na Uniwersytecie Niemieckim w Pradze. Półtora roku później wrócił na macierzystą ETH ZH jako profesor zwyczajny.

Wśród wykładowców w ciągu kolejnych lat jest kilku noblistów.

Dziś na Uni ZH studiuje ponad 20 tys. studentów.

Wśród studentów byłam i ja.